

MÍR LZE VYKOUPIŤ JEN SMRTÍ

MLADÁ DÁMA

OD BESTSELLEROVÉ AUTORKY NEW YORK TIMES

EVELYN SKYE

M L A D Á D Á M A

E V E L Y N S K Y E

Všem statečným duším, které se odvažují změnit svět.

ELODIE

INOPHE BYLO TÍM místem, kde se svět otáčel naopak. Zatímco všude jinde docházelo k pokroku, pusté Inophe se propadalo hlouběji a hlouběji do minulosti. Sedmdesát let sucha změnilo nevelká orná pole vévodství v nekonečné písečné duny. Lidé sklízeli vodu ze svých kaktusových zahrad a přežívali z výměnného obchodu – kus domácí tkaniny za opravu plotu, tucet vajec za dryák proti bolesti zubů a výjimečně dokonce kozu výměnou za malý pytel vzácné, dovozové mouky.

„Navzdory tomu všemu je to krásné místo,“ prohlásil vévoda Richard Bayford ze hřbetu koně. Dojel až k okraji náhorní plošiny s výhledem na měkkou hnědou krajinu, sem tam narušenou štíhlými větvemi železných stromů a žlutými květy akácií. Byl to vysoký a šlachovitý muž, s tváří pomačkanou čtyřmi a půl desetiletími pod spalujícím sluncem.

„*Díky tomu všemu* je to krásné místo,“ opravila ho jemně jeho dcera Elodie, jedoucí vedle něho. Co jí paměť sahala, pomáhala mu se správou

vévodství Inophe a jednoho dne měla zdědit roli správkyně ona. Bylo jí to předurčeno už od jejího narození před dvaceti lety.

Lord Bayford se uchechl. „Jako vždy máš pravdu, holubičko moje. Inophe je krásné *díky všemu*, co v něm je.“

Elodie se usmála. Pod plošinou vyskočil ze stínu pouštní vrby fenek a rozběhl se za něčím – pravděpodobně za pískomilem nebo ještěrkou – co se schovávalo vedle u balvanu. Směrem na východ se zvedaly a klesaly zvlněné duny, hory písku spadající ke třpytícímu se moři. Dokonce i suché vedro na Elodiině kůži pro ni bylo jako objetí na uvítanou od starého přítele.

V houští za nimi něco zašustilo.

Objevil se muž s holí v ruce. „Omlouvám se, lorde Bayforde.“ Po chvíli se vynořilo jeho stádo vousatých šedých pouštních koz. Ukusovaly květy a trnité stonky ostnatých květin a polykaly je vcelku. Kéž by lid Inophe měl taky tak silné dásně a ocelové žaludky, to by se mu v nepřívznivém klimatu přežívalo o mnoho snadněji.

„Dobrý den, lady Elodie.“ Pastýř smekl potrhaný klobouk a sklonil hlavu. Vévoda a Elodie sesedli ze svých zvířat.

„Jak ti můžeme pomoci, Immanueli?“ otázal se lord Bayford.

„Ehm, Vaše Výsosti... Můj nejstarší syn, Sergio, se má ženit a bude pro rodinu potřebovat novou chalupu. Doufal jsem, hm, že byste mohl...“

Než se z Immanuelova odmlčení mohla stát trapná chvílka, lord Bayford se chopil slova. „Potřebuješ stavební materiál?“

Immanuel si pohrával s pastýřskou holí, ale pak přikývl. Podle inophské tradice dávali otcové synům na svatební den nové domovy, zatímco matky dcerám odkazovaly ručně šitá roucha. Desetiletí těžké chudoby ale způsobila, že staré způsoby bylo těžší a těžší udržovat při životě.

„Bude mi ctí poskytnout materiál pro Sergiovu chalupu,“ prohlásil lord Bayford. „Potřebuješ pomoc i s její stavbou? Tady Elodie se zvlášť vyzná v budování slunečních studní.“

„Pravda,“ přisvědčila. „Taky umím vykopat latríny, které budou Sergio a jeho žena potřebovat, až se napijí vody, co ve slunečních studních nasbírají.“

Immanuelovy oči se nevěřicně rozšířily.

Elodie si pro sebe tiše zaklela. Bohužel měla nadání říkat ve špatné chvíli ty nejhorší věci. Když se dostala do nějaké společnosti a zvláště pokud se čekalo, že má *ona* něco říkat, vždycky úplně zkameněla – ztuhla jí ramena, vyschlo jí v puse a všechny smysluplné myšlenky se sesypaly jako knížky ze zhroucené policičky, takže pak vyhrkla to první, co skončilo na vrcholu té hromady knih. A to bývalo téměř nevyhnutelně něco naprosto nevhodného.

To ovšem neznamenalo, že by si jí lidé nevážili. Poddaní ji uznávali pro její oddanost Inophe. Elodie jezdila každý týden po několik dní od jedné nájemní chaty k druhé a vyptávala se rodin, co potřebují. Pomáhala se vším od budování pastiček na krysy u kurníků po předčítání pohádek o princeznách a dracích dětem a milovala každičký okamžik toho všeho. Pro tohle byla vychovaná. Jak říkávala její matka, dávat sebe sama druhým je ta nejvznešenější obět.

„Elodie tím myslí,“ spustil honem lord Bayford na vysvětlenou, „že se neštítí si zašpinit ruce.“

To je dobře, že dosud stále ještě vládne otec, pomyslela si Elodie. Jednoho dne se stane vévodkyní tohoto kraje. Prozatím pro ni ale bylo úlevou, že na vévodství dohlížel charismatický Richard Bayford.

Elodie na půl ucha naslouchala konverzaci, zatímco Immanuel vykládal, kolik dřeva a hřebíků bude potřebovat, ale natočila se tak, aby mohla hledět napříč prašnou krajinou k otevřeným vodám za ní. Už když byla malá, ji moře uklidňovalo, a jak se soustředila na pohyb vln, lesknoucích se pod zářícím sluncem, celá ta ostuda kvůli poznámce o latrínách jí hned pálila o něco méně a začínala se jí uvolňovat ramena.

S úlevou vydechla.

Možná byla v minulém životě mořeplavec. Nebo racek. Nebo dokonce vítr. Elodie sice zasvětila každý den práci pro dobro Inophe, ale večery trávila sněním o tom, jaké by to bylo plavit se po oceánech. Ráda sedávala v místních putykách, poslouchala příběhy námořníků z dalekých krajů – jaké svátky v jiných královstvích slavili a jaké měli zvyky. Jak jejich země vypadají, jaké tam mají počasí. Jak se jim žije, jak milují a též i jak umírají. Elodie sbírala ty námořnické historky stejně, jako si straka schraňuje lesklé knoflíky. Každý příběh pro ni představoval cenný poklad.

Jakmile se Immanuel dobral konce seznamu materiálů na Sergiův nový domov a odešel i se svými kozami, lord Bayford se přidal k Elodii na okraji plošiny. Dívali se spolu směrem k obzoru, když vtom jim připlula do výhledu malá tečka.

Elodie zmateně naklonila hlavu. „Co myslíš, že to je?“ Ještě nenastalo období, kdy se inophské obchodní lodě vracely ze zámoří s tolik potřebnými zásobami obilí, ovoce a bavlny.

„To se dá zjistit jen jedním způsobem,“ usmál se lord Bayford, vylezl na koně a mrkl dolů na svou dceru. „Kdo bude v přístavu poslední, musí kopat Sergiovy latríny!“

„Otče, já nebudu závodit –“

Ale to už se hnal dolů z plošiny.

„Podvodníku jeden!“ vykřikla za ním a vyskočila na vlastní zvíře.

„Jinak stejně nemám šanci vyhrát,“ zavolal na ni přes rameno.

A Elodie se rozesmála a vyrazila za ním, protože věděla, že to je pravda.

VLAJKY LODĚ SVOU sytě šarlatovou barvou a zlacenými okraji dávaly najevo bohatství a zlatý drak na přídi se pyšně leskl. Důstojníci na palubě na sobě měli sametové uniformy s jemným zlatým vyšíváním kolem každého knoflíku a manžety. Dokonce i obyčejní námořníci nosili na hlavách temně rudé barety s veselým zlatým střípцем.

Oproti tomu inophský přístav byl pokrčený jako unavený stařec, celý polámaný a šedivý, molo ošlehané počasím a rozleptané od soli a slunce. Jeho kůly sestávaly více z přísátých svijonožců než ze dřeva a s úderem každé vlny hlasitě vrzaly, jako prastaré kosti stěžující si na vítr a mokro.

Byl to ale poměrně velký přístav, Inophe by totiž bez námořního obchodu neuživilo svoji populaci. Věvodství oplývalo dvěma přírodními zdroji – gumou z akáciových stromů a ložisky guána, vysušeného ptačího trusu, které se používá jako hnojivo – a na oplátku za ně dostávalo tolik ječmene, kukuřice a bavlny, že z toho lidé jakžtakž vyžili.

Elodie trávila stejný díl života v suchém vnitrozemí jako tady na molech, kde zpracovávala doklady o vývozu a dovozu a pochyťovala od obchodníků útržky nových jazyků. Barvy téhle lodi jí ale nic neříkaly, stejně jako erb jejích pasažérů: zlatý drak svírající v jednom pařátu snop pšenice a v druhém hrozen nějakých bobulí nebo možná hroznového vína. Když Elodie k doku dorazila, lord Bayford tam už čekal.

Hluboce si vydechla. „Fajn, vyhráls. Dobře, že jsem už tak jako tak plánovala Sergiovi ty latríny vykopat.“

Mávl nad tím rukou. „Teď řešíme důležitější věci. Elodie, rád bych ti představil Alexandru Ravellu, velvyslankyni království Aurea.“ Otec ukázal na upravenou ženu kolem padesátky v šarlatové sametové uniformě a s třírohým kloboukem na hlavě. „A poručice Ravello, rád bych vám představil svoji starší dceru, lady Elodii Bayfordovou z věvodství Inophe.“

„Potěšení je na mé straně,“ pronesla poručice Ravello dokonalou ingleterštinou, jedním z běžných jazyků, které se používaly v mezinárodním obchodu, a zároveň úředním jazykem Inophe. Sundala si klobouk a odhalila stříbrné vlasy stažené dozadu v úhledném drdolu. Hluboce se uklonila.

Ale Elodie se zamračila. „Obávám se, že nerozumím. Otče, co se děje?“

„Jen to úplně nejlepší, holubičko moje.“ Lord Bayford jí položil kolem ramen ruku. „Odpusť, že jsem to před tebou tajil, ale musím se ti přiznat, že už jsem se s poručicí Ravellou před několika měsíci setkal. Když jsme dojednávali tvé zasnoubení.“

„Mé co?“ Elodie pod vahou otcovy paže úplně ztuhla. Musela se určitě přeslechnout. Něco takového by přece neudělal, napřed by se s ní poradil...

„Vaše zasnoubení, má lady,“ uklonila se znovu poručice Ravella. „Vezmete si, budete-li tedy souhlasit, korunního prince Henryho a stanete se příští princeznou zlatého království Aurea.“

ELODIE

O OSM MĚSÍCŮ POZDĚJI

DÁMSKÁ MÓDA NEJSOU v žádném případě jenom nějaká cingrlátka a ozdůbky. Loď možná řídil starý kapitán Croat, ale Elodie momentálně ověřovala správnost kurzu skrz noční mlhu za pomoci perleťové spony do vlasů a rákosového pera, ze kterých vyrobila improvizovaný sextant. Za všechny ty roky, kdy měla na starosti dovoz a vývoz proudící skrz inophský přístav, pochytila Elodie od námořníků spoustu informací, tak aby se mohla plavit po mořích alespoň ve svých snech. A teď se nějakou shodou náhod stalo, že k tomu došlo i ve skutečnosti.

„*Cóm visteu*, lady Elodie?“ Po jejím boku se objevil Gaumiot, jeden ze členů posádky. Stejně jako zbytek inophských námořníků mluvil polyglotštinou, směsicí slov z různých jazyků, posbíraných sem a tam na cestách a poskládaných dohromady do volně formulovaného jazyka. Elodie jazyk slýchala v přístavu natolik často, že mu rozuměla, a po dvou měsících na moři jí začínala být schopná sama trochu mluvit.

Jak to vypadá? ptal se jí Gaumiot.

„Ech, *emásia neblíne gruëo*,“ odpověděla. Mlha byla příliš hustá, než aby se skrz ni dalo prohlédnout. Povzdechla si a zasunula si sponu zpátky do kaštanových kadeří.

„Cíl cesty, který nevidíme.“ Gaumiot zavrčel a otočil se zpátky k práci. „To nosí *malseür*.“

Smůlu. Elodie se pro sebe pousmála. Námořníci byli vždycky pověřivá banda. Ale ti nejpověřivější lidé vždycky vyprávěli ty nejlepší historky a legendy. Nesmírně si cestu ve společnosti posádky užívala. Námořníkům její rozpaky nijak nevadily. Ti, kteří žili a umírali z rozmaru moře, se museli starat o důležitější věci, než je trapnost či duchaplnost konverzace.

Na rozdíl od Gaumiota se ale Elodie do Aureje těšila. Během těch osmi měsíců ode dne, kdy dostala nabídku k sňatku, si s princem Henrym vyměnila spoustu dopisů. Aurejská plavidla byla mnohem rychlejší než inophské lodě a cestu mezi Aurejí a Inophe zvládla za pár týdnů místo měsíců. Henry psal dopisy úhledným, nakloněným písmem a vyprávěl jí příběhy o krásách a hojnosti ostrova, na kterém žil. Elodiiny dopisy zase byly plné historek o jejím lidu a jeho hrdosti, kterou nalézal v práci. A samozřejmě se dlouze rozepisovala o svém nejoblíbenějším člověku na celém světě, o své sestře. Floria byla v současnosti uhranutá složitými bludišti, které pro ni Elodie vyráběla v neobvyklých podobách – jako včelí úl, kojota nebo narozeninový dort, to když Flor oslavila třináct.

Právě po sestřině naléhání se vlastně Elodie odhodlala namalovat pro Henryho bludiště ve tvaru srdce a poslat mu je v posledním dopise, v tom, kterým přijala nabídku k sňatku a ve kterém mu dala vědět, že vyplují do Aureje tak, aby dorazili na zářijovou sklizeň. Samozřejmě by to nebyla Elodie, kdyby vyrobila jen tak nějaké srdce. To její bylo anatomicky přesné.

Zpětně jí docházelo, že to *možná* mohlo vypadat trochu nechutně. Doufala, že Henry též přehlédne její společenské přešlapy, tak jak to dělali námořníci.

Pořád si nebyla jistá, co z toho sňatku bude mít Aurea, ale naprosto přesně chápala, co jí získá Inophe: víc, než co by mohla nabídnout, kdyby zůstala doma, i kdyby se každý den k uzoufání dřela a obětovala zemi celou svou duši. Síla vůle nebyla na uživení celého vévodství dost.

Jako kdyby ji chtěla utěšit, zastudila ji na tváři vlhká mlha. Tím, že na téhle lodi byla, dělala správnou věc. Brzy dorazí do Aureje. Dohoda bude naplněna. Co se týče představy manželství jako takového, byla si jistá, že to nějak zvládne. Na jejích pocitech po pravdě řečeno zase tak moc nezáleželo. Chtěla jen sloužit lidu Inophe.

Přišla k ní poručice Ravella a uklonila se jí. Coby královská velvyslankyně doprovázela Elodii s její rodinou do Aureje.

„Víte, jestli chcete, mohla bych požádat kapitána Croata, aby vám sehnal pořádný sextant.“ Poručice ukázala na Elodiinu sponu do vlasů. Asi byla poblíž a viděla, jak ji Elodie používala.

„To nic, můj je lepší,“ prohlásila Elodie a o zlomek vteřiny později jí došlo, jak nezdvořile to vyznělo. „Omlouvám se, chtěla jsem tím říct, že vím, jak takový improvizovaný sextant funguje, takže, ehm, se nemusíte obtěžovat. Stejně skoro nejsou vidět hvězdy. Ale děkuju vám.“

„Ohromuje mě, že se umíte řídit podle noční oblohy, když jste nikdy předtím nebyla na moři.“

„Ani jsem si nikdy nemyslela, že opustím Inophe.“

„Ne?“ Poručice Ravella naklonila hlavu. „Tak proč jste se učila navigovat podle hvězd nebo jazyky těch, kdo přijeli do přístavu, když jste neplánovala cestovat po světě? Většina lidí se s podrobnou gramatikou neobtěžuje, pokud to nedělá s nějakým vyšším cílem.“

Elodie nejistě přešlápla. Přišlo jí, že Inophe tak trochu zrazovala tím, že kdy chtěla něco víc než jen svůj život tam. Poručice Ravella měla totiž pravdu. Elodie se sice začala učit jazyky obchodníků, aby mohla přístav lépe řídit, ale od jistého okamžiku se je začala učit i sama pro sebe.

„Miluju Inophe a pro svůj lid bych udělala cokoliv, i kdybych kvůli tomu nikdy neodrazila od jeho břehů,“ řekla. „Ale musím přiznat, že jsem snila o tom, že bych někdy ty historky námořníků zažila na vlastní kůži. A díky vám teď můžu splnit povinnost vůči zemi a posunout hranice toho, co jsem od života čekala.“

Poručici něco zaškubalo ve tváři. Nebo se jí to možná zdálo, protože ten výraz hned zmizel a nahradil ho odtazitý úsměv. Elodie ho dobře znala, vídala ho u obchodníků z lodí, když nesouhlasili s jejími podmínkami, ale přemýšleli o tom, jak stočit konverzaci jinam.

Nebo se možná Elodie zase dopustila nějakého faux pas. Klidně to mohlo být tak. „Odpusťte mi, jestli jsem řekla něco, co vás urazilo. Nebyl to můj záměr, ale někdy, no –“

Poručice Ravella zavrtěla hlavou. „Ne, má lady. Asi jsem jenom pomyslela na povinnostech, které na vás v roli princezny čekají.“ Velvyslankyně zachovala formální výraz, dost odlišný od nenucených rozhovorů, jež spolu vedly po většinu doby na moři.

„Povinnosti chápu dobře,“ řekla Elodie. „O mě se prosím nebojte. Ujišťuji vás, že ať ode mě Aurea očekává v roli princezny cokoli, udělám to. Pokud nebudu muset někoho okouzlovat svým proslovem.“

Pokus uvolnit atmosféru jí bohužel nevyšel.

„Ovšem, má lady,“ usmála se poručice Ravella nuceně. „Pokud mě omluvíte, zrovna jsem si uvědomila, že musím ještě něco udělat, než přistaneme.“ Rychle se uklonila a pospíšila si do podpalubí ke kajutám.

Elodie si povzddechla. Až dorazí do Aureje, měla by asi mluvit co nejméně. Aspoň dokud nebude po svatbě. Jinak by si to princ Henry

mohl rozmyslet a najít si jinou manželku, která nezačne blábolit pokaždé, když otevře pusu.

Po chvíli se na palubu vyřítla Floria, pohazujíc přitom černými copy. Ve svých třinácti letech překypovala bujarým veselím. Hned se vrhla k Elodii. „Vyřešila jsem to bludiště od tebe!“ vykřikla a zamávala sestře před nosem papírem, který od ní dostala teprve toho dne ráno. „Těmi falešnými východy jsi mě nezmátla.“

Elodie si od ní vzala papír a zkontrolovala ho. Floria doopravdy našla z bludiště ve tvaru lodě správnou cestu ven.

Z podpalubí se vynořila jejich nevlastní matka, lady Lucinda Bayfordová, pečlivě zahalená v šedém vlněném kroji s vysokým límcem. Byla tím typem ženy, který oplývá krásou bronzové sochy. Její povaha se taky podobala soše – ušlechtilá a uhlazená, ale úzkoprsá.

„Bude ta strašná cesta už konečně u konce?“ vzdychla. „Jsme na téhle lodi už šedesát tři dny a já jsem promoklá až na kost.“

„Má drahá,“ zavolal lord Bayford, vylézající po schodech. „Mám pro tebe plášť navíc.“ Přišel k ní a zabalil ji do silné stříbřité tkaniny, lemované kožešinou z fenků.

„Všichni tu pojďme, než se dostaneme do Aureje,“ zamručela lady Bayfordová.

Mlhu najednou prořízl paprsek měsíčního světla. Elodie zalapala po dechu, když spatřila hvězdy. „*Merdú!*“

Lady Bayfordová sebou nad další „neotesanou“ frází, kterou Elodie pochytila od námořníků, trhla. Teď ale nebyl čas starat se o macešiny nervy. Protože pokud se Elodie nemýlila...

„Co se děje?“ chtěla vědět Floria.

Elodie neodpověděla. Popoběhla k lanům a začala šplhat nahoru.

„Okamžitě slez dolů!“ vykřikla za ní lady Bayfordová. „Vždyť ne-umíš plavat! Spadneš a umřeš!“